

Școala de la Chicago

Paul Dobrescu
SNSPA

Alina Bârgăoanu
SNSPA

Școala de la Chicago, creată în jurul primului Departament de sociologie din SUA, este un fenomen științific bogat și complex cu numeroși reprezentanți și mai multe etape de afirmare. Cunoscută în primul rând ca o orientare sociologică, Școala de la Chicago a înscris prima contribuție de răsunet de pe continentul american la studiul comunicării sociale.

Vorbind despre meritele istorice ale acestei orientări, se cuvine să subliniem, în primul rând, raportul de complementaritate stabilit între fenomenele sociologice și cele de comunicare; ambele perspective se cer corelate pentru a descifra corect realitatea și, mai ales, pentru a contura soluții adecvate de ghidare a evoluției sale. Un motiv anume ne face să insistăm asupra acestei Școli: subevaluarea contribuției sale la studiul comunicării sociale. Contribuție pe care noi o considerăm întemeietoare. Reprezentanții acestei orientări fundamentează noi orientări în studiul comunicării, lansează paradigme care vor face carieră. Modelul ritual al comunicării, interacționismul simbolic, rolul comunicării în constituirea comunităților umane, prefigurarea unor modele explicative care, mai târziu, vor lua forma unor teorii de răsunet, iată numai câteva contribuții organice legate de activitatea Școlii de la Chicago. Este semnificativ faptul că astăzi, când suntem contemporani cu mai multe încercări de scriere și de rescriere a istoriei comunicării, Școala de la Chicago este redescoperită. Sperăm ca rândurile de față să lumineze mai bine aceste contribuții, înscrise cu mult înainte ca domeniul comunicării sociale să se autonomizeze ca domeniu de sine stătător al analizei și cercetării sociale. Și prin aceasta, cu atât mai valoroase.

Despre Școala de la Chicago s-a scris mult și preponderent din perspectivă sociologică. Mai puțin a fost tratată contribuția sa în domeniul studiului comunicării sociale. Și mai puțin a fost analizată corelația pe care Școala de la Chicago o stabilește între procesele sociologice și cele de comunicare. Mai precis, reprezentanții acestui curent de gândire, dorind să studieze procese sociale presante și complexe și propunându-și să facă acest lucru din perspectivă sociologică, descoperă un strat mai adânc al realității, un strat care nu poate fi în întregime nici explicat, nici modelat doar dintr-o asemenea perspectivă. Este problematica, complexă și ea, a comunicării sociale care trebuie concepută într-un raport de complementaritate cu cea sociologică;

ambele perspective se cer corelate pentru a descifra corect realitatea și, mai ales, pentru a contura soluții adecvate de ghidare a evoluției sale.

Un motiv anume ne face să insistăm asupra acestei Școli: subevaluarea contribuției sale la studiul comunicării sociale. Contribuție pe care noi o considerăm întemeietoare. Este semnificativ faptul că astăzi, când suntem contemporani cu mai multe încercări de scriere și de rescriere a istoriei studiului comunicării, Școala de la Chicago este redescoperită. Sperăm ca rândurile de față să lumineze mai bine aceste contribuții înscrise cu mult înainte ca domeniul comunicării sociale să se autonomizeze ca domeniu de sine stătător al analizei și cercetării sociale.

De aceea, asemenea contribuții sunt cu atât mai valoroase.

„Declarațiile de independență” ale cercetării americane

1. „Sociologia de la Chicago era totuna cu Sociologia”

Școala de la Chicago ia naștere în jurul primului Departament de sociologie din SUA și va fi recunoscută drept un moment de sine stătător în istoria acestei discipline. Unii dintre profesorii și cercetătorii care s-au format în cadrul departamentului de Sociologie în acea perioadă de glorie au mărturisit că, la momentul respectiv, credeau chiar că sociologia de la Chicago e totuna cu Sociologia. De fapt, era un fel de a spune că Școala de la Chicago a dominat istoria de început a sociologiei americane. În primele decenii ale secolului al XX-lea, avem de-a face cu un adevărat proces de acaparare a sociologiei americane de către Departamentul de sociologie de la Chicago, proces atestat de următoarele fapte:

- în 1909, la doar 17 ani de la înființare, Departamentul de sociologie de la Chicago oferea 100 dintre cele 1000 de cursuri de sociologie care se predau în toate cele 200 de universități americane ale momentului;

- Departamentul respectiv editează *The American Journal of Sociology*, prima revistă de profil de pe continentul american;

- între 1895 și 1915, Chicago a acordat 35 de titluri de doctor în sociologie, dintre cele 98 de titluri oferite în întreaga Americă;

- între 1915 și 1935, la Chicago au absolvit 60 de doctori în sociologie, iar dintre aceștia, 11 s-au numărat printre primii 37 de

președinți ai Societății Americane de Sociologie;

- în 1929, 1/3 dintre toți absolvenții de studii postuniversitare în sociologie se aflau la Chicago; își luaseră titlul de doctor la această universitate, se răspândiseră la alte universități, iar de acolo trimiteau studenții cei mai buni înapoi la Chicago; în felul acesta, multe dintre departamentele de sociologie ale universităților americane reprezentau adevărate „incubatoare” pentru Universitatea Chicago;

- cursuri universitare de bază în domeniul sociologiei utilizate și în celelalte universități americane au fost elaborate de către autori aparținând acestei universități: *The Polish Peasant In Europe and America* (1918-1920), de W.I. Thomas și F. Zaniecki, *Introduction to the science of sociology*, editată de R.E. Park și E. Burgess (1921), (Rogers, 1994, 147).

O periodizare a Școlii de la Chicago aparținând autorilor A.G. Fine și J.R. Gusfield (1995) propune următoarele personalități-cheie care jalonează evoluția acesti grupări:

a) părinții „fondatori”: Albion Small, William I. Thomas*, George Herbert Mead (reținuți atât pentru contribuțiile de natură instituțională – este cazul mai ales al lui A. Small, primul director al Departamentului de Sociologie, cât și pentru contribuțiile în planul ideilor și al metodologiei de cercetare promovate);

b) prima generație de sociologi propriu-ziși care să inițieze un vast program de cercetare a problemelor sociale contemporane: Robert Ezra Park, Ernest Burgess, Everett C. Hughes;**

* De numele lui W. Thomas se leagă celebra teoremă cu privire la „definirea situației”, cunoscută chiar sub denumirea de „teorema lui Thomas”; teorema (mai degrabă un enunț) a fost formulată în 1928 (W.I. Thomas, p. 572) în următorii termeni: „situațiile care sunt definite ca fiind reale devin reale prin consecințele pe care le au” (engl.: situations that are defined as real become real in their consequences).

** După cum se observă, în această sistematizare nu este menționat John Dewey, care, cel puțin în primii ani, a fost fermentul acestei Școli. El l-a influențat pe Cooley în perioada când preda la Michigan, l-a invitat pe Mead să vină la Chicago; în sfârșit el orientează cercetarea spre problemele sociale cu care era confruntat orașul și formulează un nou model pentru studiul comunicării – comunicarea rituală.

c) „a doua Școală de la Chicago”, revitalizată și reîmprospătată prin contribuțiile unor sociologi precum: Herbert Blumer, David Riesman, Anselm Strauss, Erving Goffman.

2. Chicago – laboratorul în care sunt testate noile teorii sociologice

Orașul Chicago reprezenta, după cum se exprima Park, un adevărat „laborator”. Își dublase populația între 1880 și 1890 și încă o dată până în 1910. Demografic, era o așezare de o diversitate ieșită din comun. În 1892, când se înființează universitatea, Chicago era al doilea mare oraș al Americii cu o populație de 1 milion de locuitori. În 1900, jumătate din populația de 1,7 milioane era născută în străinătate, iar cea mai mare parte a locuitorilor se aflau la prima generație născută pe pământ american. În 1904, Weber vizitează orașul și îl descrie astfel: „*este ca un om căruia i s-a jupuit pielea, motiv pentru care poți să vezi cum îi funcționează intestinele*”.

Meritul lui J. Dewey, W. Thomas, R.E. Park, E. Burgess, C.H. Cooley, G.H. Mead constă în faptul că autohtonizează teme ale sociologiei europene, abordează problemele legate de identitate (socială și individuală) într-o manieră specific americană. Contribuția lor se încadrează într-un context mai larg. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Statele Unite lansează „declarații de independență” față de Europa în domenii variate, în literatură, artă, filosofie. În această perioadă, se articulează principalele idei ale filosofiei pragmatice, este lansată ipoteza cu privire la rolul frontierei în derularea istoriei americane și în crearea specificului național american (Turner), sunt publicate opere literare de mare prestigiu (Emerson, Whitman, Melville, Hawthorne), se nasc preocupările cu privire la recuperarea tradițiilor indigene. În contextul acestor „declarații de independență”, primii autori cu preocupări în zona socialului au „citat” cu ochi americani conceptele fundamentale ale sociologiei

europene: comunitate (*Gemeinschaft*) și societate (*Gesellschaft*), status și contract, solidaritate organică și solidaritate mecanică, feudalism și capitalism. Reprezentanții săi au procedat la interpretarea lor din perspectiva realităților noului continent, elaborând concepte, noțiuni, un întreg vocabular specific american.

Școala de la Chicago a constituit un gen de reacție la principalele aserțiuni ale utilitarismului, care modelaseră, în secolul al XIX-lea, majoritatea dezbaterilor din societatea americană cu privire la presă. Carey (1996) semnalează că tradiția utilitaristă nu a prins rădăcini în Germania, putându-se vorbi chiar de un contrautilitarism dezvoltat de cercurile intelectuale germane. Autorii grupați în jurul lui Dewey au fost influențați de tradiția germană a contrautilitarismului. Contrautilitarismul german tematizase în mod diferit comunicarea, de la o problemă a libertății și a accesului la informație, la una de integrare socială și dominație. Întrebarea referitoare la condițiile care garantează libertatea este modificată astfel: cum se poate ajunge la solidaritate și ordine socială prin comunicare? Ceea ce presupune un set nou de preocupări: rolul comunicării, probleme legate de integrare, de legitimitate, putere și control etc.

De menționat că și contrautilitarismul german va fi, la rândul său, contextualizat de către Dewey și colegii săi, astfel încât să ofere răspuns la probleme și preocupări americane (morală, educație, politică, știri, fenomene sociale de mare anvergură). În ambele cazuri, preocupările au constituit un răspuns la transformarea rapidă a societății, la dorința de a defini și de a explica nașterea și dezvoltarea societății moderne, la cerința de a articula conștiința socială prin comunicare. În Germania, aceleași subiecte au fost abordate în cadrul demersurilor de factură filosofică și politică, având, deci, un caracter preponderent teoretic. În America, sociologia și studiul comunicării de masă, ca fenomen social, au luat naștere din nevoia clar conturată și asumată de a contribui la înțelegerea

și orientarea unor procese sociale presante, constituind un adevărat punct de sprijin pentru acțiuni practice imediate.

Una dintre primele contribuții de relief ale sociologiei de la Chicago o reprezintă lucrarea *The Polish Peasant In Europe and America*. Elaborată de către W.I. Thomas și F. Znaniecki între 1918 și 1920, lucrarea este organizată în patru părți: prima înfățișează principalele trăsături ale societății rurale poloneze din acea vreme, a doua include o serie de scrisori schimbate între proaspeții imigranți polonezi în Statele Unite și rudele rămase acasă; cea de-a treia parte examinează fenomenele de dezorganizare socială prezente în societatea americană, iar ultima parte se axează pe modul în care s-au cristalizat și dezvoltat comunitățile de polonezi-americani, evidențiind natura duală a acestor comunități aflate la intersecția dintre cultura poloneză, pe de o parte, și condițiile economice și valorile sociale americane, pe de alta.

The Polish Peasant In Europe and America se înscrie în rândul lucrărilor clasice, în primul rând prin tematica abordată: grupul primar, structura familiei și sistemul de clase din mediul rural, mediul social și economic, comportamentul religios, fenomenele de dezorganizare și de reorganizare ale societății poloneze, disoluția solidarității familiale, fenomenele de dezorganizare și de reorganizare socială în Statele Unite. În egală măsură, lucrarea este reținută pentru faptul că inaugurează o metodă de cercetare calitativă care va face carieră – metoda biografică.

Cei doi autori observă că primele generații de imigranți reușesc să supraviețuiască șocului schimbării – schimbare de limbă, de obiceiuri, de la o societate rurală la una urbană, în timp ce copiii lor sunt predispuși spre devianță. Această predispoziție intervine ca urmare a rușii legăturilor sociale, familiale și de grup, slăbirii controlului social din par-tea comunității. În timp ce membrii primei generații sunt capabili să invoce ritualurile, obiceiurile, contextul de ansamblu

al socie-tății de proveniență, tinerii erau implicați într-un proces de socializare ale cărui date erau fundamental diferite. Ca urmare a apartenenței la familii și grupuri de polonezi, tinerii se socializau urmând idealurile și valorile poloneze, numai că acestea nu se mai potriveau noii societăți americane urbanizate. Rezultatul abrupței schimbări culturale și sociale era acela că tinerii polonezi-americani nu reușeau să fie asimilați societății americane, dezvoltând un individualism pronunțat, foarte puțin controlat de coeziune de grup, de valori comune.

Pentru a susține observațiile cu privire la dificultățile pe care le întâmpină a doua generație de imigranți polonezi în SUA, Thomas și Znaniecki prezintă un volum impresionant de materiale – scrisori, documente provenite de la parohii poloneze, documente ale comunității, precum și autobiografia, prezentată pe larg, a unui tânăr polonez. Prin aplicarea acestei metode de investigație sociologică – metoda biografică – cercetătorii au subliniat importanța factorilor individuali și subiectivi în analizarea fenomenelor sociale.

Impactul decisiv al lucrării *The Polish Peasant In Europe and America* constă mai puțin în conținutul ca atare al datelor colectate, cât în subiectul abordat – care a pus în mișcare studiile referitoare la grupurile etnice și cele de emigranți și în metodologia de cercetare – metoda biografică. Interesul autorilor pentru grupurile de imigranți se înscrie preocupării de ansamblu a Școlii de la Chicago, aceea de a oferi informații, analize, interpretări, care să conducă la îmbunătățirea condițiilor sociale. Thomas și Znaniecki sperau că datele referitoare la modul în care indivizii și grupurile deviază de la curentul principal din societate sau, dimpotrivă, sunt asimilați acestuia, vor fundamenta reformele sociale care să conducă asimilarea cât mai completă a comunităților etnice.

3. Un rol ambivalent în societate

După cum semnaleză lucrarea la care am făcut referire, problema integrării valorilor de populație devenise acută pentru întreaga Americă, dar pentru Chicago era vitală. Adaptarea la un stil de viață nou, nesiguranța, delicvența, toate alcătuiau un adevărat șuvoi de probleme sociale. Integrarea acestei populații echivala, în multe privințe, cu supraviețuirea orașului Chicago. Pe acest fundal, sunt descoperite comunicarea și rolul său în accelerarea proceselor de formare a noilor comunități. După cum remarcă McQuail (2000, 37), „schimbările fundamentale erau de ordin social și economic, dar era mult mai ușor de arătat că ziarele, filmul, cărțile, muzica, revistele, spectacolele contribuiau, cel puțin în mod potențial, la creșterea delicvenței, la declinul înregistrat din punctul de vedere al moralității”.

Deci, de la început, procesele reale de comunicare ne apar ca având un rol ambivalent. Unul pozitiv, de stimulare a unor procese de importanță vitală pentru societate, unul negativ, de stimulare a unor reacții antisociale, de accentuare a tendințelor centrifuge. Meritul de fond al Școlii de la Chicago este acela că subliniază rolul esențial pe care îl poate îndeplini comunicarea în procesele sociale de integrare; concomitent, reprezentanții acestei Școli sesizează pericolul ca forme ale comunicării să poată fi învinuite de evoluții și tendințe care aveau întemeieri sociale profunde. Școala de la Chicago a considerat de la început, cu determinarea pe care o dă credința, că mijloacele comunicării de masă pot sta la baza creării unui nou tip de coeziune socială. Arareori vom găsi pagini atât de frumoase și de adânci referitoare la comunicare și rolul ei social ca în scrierile reprezentanților Școlii de la Chicago. Identificăm aici onestitatea și sârguințea omului de știință, dar și sensibilitatea și vibrația civică cu care acești cercetători au privit problemele sociale tulburător de presante ale orașului în care locuiau.

Școala de la Chicago ocupă un loc aparte în domeniul comunicării. Chiar dacă o vreme ea a fost neglijată sau tratată superficial, istoria comunicării revine asupra a ceea ce reprezentanții Școlii de la Chicago au propus ca ipoteze de înțelegere și explicare a fenomenelor sociale ale momentului. Am putea spune că asistăm la un proces de re poziționare a contribuției acestui curent de gândire la constituirea domeniului comunicării, în urma căruia Școala de la Chicago este concepută ca un moment de sine stătător în devenirea comunicării, care a prefigurat teme, a lansat concepte, a anunțat problematice pe care le vom găsi dezvoltate și nuanțate în corpul de mai târziu al disciplinei. Putem vorbi chiar de *contribuții întemeietoare* ale lui Dewey, Mead, Park, Cooley, care îndreptățesc tratarea Școlii de la Chicago ca un punct de cotitură în înțelegerea comunicării și a importanței acesteia.

Curentul de care ne ocupăm are semnificații și din alt punct de vedere. El ne arată cum a luat naștere comunicarea în interiorul unor discipline socio-umane – în cazul de față, sociologia – autonomizându-se pe măsură ce fenomene și procese sociale nu au mai putut fi explicate doar cu aparatul conceptual al disciplinelor clasice.

Rogers ne propune următoarea sistematizare a influenței și contribuțiilor Școlii de la Chicago asupra teoriei și cercetării comunicării de masă (Rogers, 1994, 139-140):

- a reprezentat prima dezvoltare substanțială a științelor sociale în America, jucând rolul de cap de pod intelectual pentru teorii europene importante, mai ales pentru ideile sociologului german George Simmel;
- sociologii de la Chicago au pus bazele unei teorii cu privire la socializare și formarea personalității articulate în jurul problemelor legate de comunicare; umanul și socialul însemnau pentru aceștia a comunica; sociologii au pus sub semnul întrebării explicațiile care puneau preț pe instinct, articulând un punct de vedere cunoscut mai

târziu sub denumirea de „interacționismul simbolic”;

- a direcționat cercetarea comunicării de masă în direcția efectelor, ceea ce va constitui una dintre principalele trăsături ale cercetărilor care vor urma;

- a conferit științelor sociale un pronunțat caracter empiric; Școala de la Chicago a avut un caracter pragmatic, căutând să îmbunătățească lumea prin cercetarea problemelor sociale; una dintre întrebările și mizele sale centrale a fost angajarea cercetării în procesele sociale complexe ale constituirii comunităților urbane, astfel încât democrația să poată supraviețui în mahalele imigranților din marile orașe care se extindeau cu repeziciune.

John Dewey: societatea există în transmitere și în comunicare

1. Comunicarea asigură înțelesul comun al lucrurilor

John Dewey este autorul unei opere impresionante, care a acoperit domenii dintre cele mai diverse, de la democrație, educație, psihologie, politică, public, opinie publică, propagandă, până la estetică, religie, epistemologie și metafizică. Pe parcursul unei vieți impresionant de active, el a încredințat tiparului nu mai puțin de 37 de volume. Publicate între 1969 și 1990, cele 37 de volume sunt împărțite pe următoarele perioade: 1882–1898, 5 volume, 1899 – 1924, 15 volume și 1925 – 1953, 17 volume.

Opera sa, ca și atașamentul la valorile organizării pluraliste a societății moderne i-au adus cu îndreptățire aprecierea de „cel mai important filosof al Americii” și de „filosoful democrației” (Fort, 1998). Între 1894 și 1904 predă filosofie la Universitatea din Chicago, după care pleacă la Universitatea Columbia. Când împlinește 60 de ani, rectorul Universității Harvard, A. Lawrence Lowell, refuză să îl numească profesor, considerând,

probabil, că a început declinul carierei sale. Lucrările pe care le publică Dewey după acest moment dovedesc exact contrariul. Între 1919 și 1934 apar cele mai multe dintre lucrările considerate majore, *Reconstruction În Philosophy, Human Nature and Conduct, Experience and Nature, The Public and Its Problems, The Quest for Certainty, A Common Faith, Art as Experience*. La sfârșitul celui de-al doilea război mondial adoptă doi copii orfani belgieni, iar la 90 de ani, scrie, în colaborare, o carte de epistemologie, intitulată *Knowing and Known*. Interesul pentru ideile sale a cunoscut o revitalizare începând cu 1979, an în care R. Rorty publică *Philosophy and the Mirror of Nature*, în care îl prezintă pe Dewey alături de Heidegger și Wittgenstein, drept filosofii cei mai importanți ai secolului al XX-lea.

În studiul de față ne vom focaliza analiza pe contribuțiile lui Dewey în domeniul comunicării, prezente cu deosebire în lucrări precum *The Public and Its Problems* (1927), *Democracy and Education* (1916), *Human Nature and Conduct: An Introduction to Social Psychology* (1922).

Atunci când vorbește despre comunicare, Dewey are în vedere ambele sensuri ale termenului: comunicarea ca transmitere și comunicarea ca ritual. Dewey accentuează perspectiva comunicării ca ritual, ceea ce apare evident în fraza îndelung citată: „nu numai că societatea continuă să existe prin transmitere, prin comunicare, ci este mai corect să spunem că ea există în transmitere, în comunicare... Există mai mult decât o legătură lingvistică între cuvintele comun, comunitate și comunicare. Oamenii trăiesc în comunitate în virtutea lucrurilor pe care le au în comun. Iar comunicarea reprezintă modul în care ajung să dețină în comun aceste lucruri... Pentru a forma o societate, oamenii trebuie să aibă în comun scopuri, aspirații, cunoștințe, dar și o înțelegere comună, același spirit, cum spun sociologii. Asemenea lucruri

nu pot fi transmise de la unii la alții pur și simplu, precum cărămizile. Ele nu pot fi împărțite așa cum se împarte o plăcintă la mai multe persoane prin divizarea ei în bucăți mai mici. Comunicarea asigură participarea la această înțelegere comună și, în același timp, reprezintă o modalitate de a garanta emoții similare, dispoziții intelectuale similare, modalități de a răspunde la așteptări, solicitări și cerințe” (Dewey, 1916/1966, 5). În același timp, Dewey leagă concluziile analizei efectuate în *The Public and Its Problems* de celălalt sens al cuvântului comunicare – cel de transmitere – și împărtășește optimismul în ceea ce privește câștigurile în zona cunoașterii și rezolvarea problemelor sociale prin îmbunătățirea condițiilor și a tehnologiilor de comunicare: știința socială autentică, prin care sunt căutate, înregistrate, analizate faptele pe baza cărora ia naștere gândirea și se formează judecata publică „s-ar manifesta plenar prin presa cotidiană” (Dewey, 1927/1954, 180), constituind soluția la confuzia și fărâmițarea care caracteriza, în opinia sa, publicul „marii societăți”.

Personalitate de primă mărime a pragmatismului american, J. Dewey întemeiază o orientare de sine stătătoare a acestei filosofii, cunoscută sub denumirea de „pragmatismul social”, dezvoltat în cadrul Universității din Chicago, spre deosebire de Peirce și James, care activează la Universitatea Harvard și dezvoltă o ramură a pragmatismului orientată mai mult pe probleme abstracte, referitoare la adevăr și condițiile de existență ale acestuia. Pragmatismul de la Chicago se dezvoltă, într-o etapă inițială, sub influența lui Hegel. La jumătatea anilor 1890, Dewey și Mead renunță la ideile hegeliene, dar influența rămâne. Dewey și Mead mențin ideea de ontologie socială, în care indivizii sunt întotdeauna ființe sociale. „Bacilul Hegel”, adică rolul acordat de către filosoful german Spiritului Absolut, este înlocuit de conceptul de „comunicare”. De la început, ne aflăm în fața unui demers care acordă comunicării un rol social extrem de complex.

Atât de complex, încât ea se apropie de puterea unei forțe mistice. Comunicarea este importantă nu doar în dialogul social, în funcționarea democrației, ci în însuși procesul cunoașterii, în desemnarea unui înțeles comun al lucrurilor. Suntem departe de abordările care leagă adevărul de introspecție, de meditație solitară sau de evaluarea trăirilor subiective, de ordin personal. Aici adevărul este dialog și dezbateră, este convenirea și asumarea unei înțelegeri comune. Comunicarea apare ca vehiculul adevărat nu numai al dialogului social, ci și al procesului complicat, dar atât de important pentru coeziunea socială, al definirii comune, al înțelegerii comune, al transformării unor lucruri convenite în proprietate comună.

2. Iluminarea opiniei publice mai degrabă decât iluminarea oficialilor

Lucrarea *The Public and Its Problems* fixează poziția gânditorului american într-o dezbateră foarte vie a momentului, care proiectează lumini edificatoare asupra comunicării. La sfârșitul anilor '20, se consolidase un larg consens între specialiștii în știința politică, potrivit căruia alianța între psihologie și analiza politică ar putea explica mai bine comportamentul politic al cetățeanului. Lasswell devine cel mai cunoscut specialist american în ceea ce privește aplicarea abordărilor psihologice în studiul comportamentului politic. Teoriile psihologice puneau la dispoziție argumente și puncte de sprijin privind incapacitatea oamenilor de a lua decizii raționale; psihanaliza scotea în evidență elementele iraționale, venite din subconștient, ale comportamentului uman, iar behaviorismul reducea același comportament la o reacție mecanică, automată, subrațională, de stimul-răspuns (Westbrook, 1991, 280-282).

Studii empirice furnizau date în favoarea acestei orientări. Există o cercetare a campaniei prezidențiale din 1924, efectuată de către Norman C. Meier, care evidențiază că,

